

Budoucnost pro Ameriku a 18. červenec 2020 – číslo jedna

Jeskyňáři smlouvy: Mojžíš a Eliáš na konci světa

Jeff Pippenger

2023-08-23

Mojžíš a Eliáš jsou prorockými symboly, jimž lze podle kontextu rozumět buď jako jednotlivému symbolu, anebo také jako symbolu, který zahrnuje oba proroky. Na základě svědectví dvou je věc potvrzena a ve Zjevení jedenácté kapitoly Mojžíš a Eliáš představují dva svědky Starého a Nového zákona. Na hoře Proměnění, jež představuje druhý příchod Krista, tento dvojitý symbol představuje jak sto čtyřicet čtyři tisíc (Eliáš), tak i mučedníky (Mojžíš) krize nedělního zákona. Společně jako symbol v jeskyni na Chorébu představují Boží lid na konci světa, který „slyší“, „čte“ a „zachovává“ poselství, jež je zjevením Božího charakteru a obsahuje moc proměnit laodicejského ve filadelfského. Brzy nastane, (velmi brzy) okamžik, kdy už nebude možné, aby pošetilí laodicejští adventisté získali „olej“ potřebný k tomu, aby správně odpověděli na volání: „Aj, ženich přichází.“

I Mojžíš řekl Hospodinu: Pohled', ty mi pravíš: Vyved' tento lid; avšak neoznámil jsi mi, koho se mnou pošleš. A přece jsi řekl: Znáš tě jménem, a také jsi našel milost v mých očích. Nyní tedy, prosím, jestliže jsem našel milost v tvých očích, dej mi nyní poznat svou cestu, abych tě poznal, a tak našel milost v tvých očích; a zvaž, že tento národ je tvým lidem. I řekl: Má přítomnost půjde s tebou a dám ti odpočinutí. On mu pak řekl: Nepůjde-li tvá přítomnost se mnou, nevyváděj nás odtud. Neboť podle čeho se zde pozná, že jsem našel milost v tvých očích já i tvůj lid? Zdali ne podle toho, že půjdeš s námi? Tak budeme odděleni, já i tvůj lid, ode všech národů, které jsou na povrchu země. Hospodin řekl Mojžíšovi: I tuto věc, o níž jsi mluvil, učiním; neboť jsi našel milost v mých očích a znám tě jménem. I řekl: Prosím, ukaž mi svou slávu. A on řekl: Dám, aby před tebou přešla veškerá má dobrota, a vyhlásím před tebou jméno Hospodinovo; a budu milostiv, komu budu milostiv, a slitovný, nad kým se slituji. Dále řekl: Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit a zůstat naživu. Hospodin také řekl: Hle, je u mne místo, a postavíš se na skálu. A stane se, až bude moje sláva procházet kolem, že tě postavím do skalní rozsedliny a přikryji tě svou rukou, dokud nepřejdu. Potom odejmu svou ruku a uvidíš mé záda; avšak má tvář nesmí být spatřena. Hospodin řekl Mojžíšovi: Vytesej si dvě kamenné desky podobné prvním, a já napíši na ty desky slova, která byla na prvních deskách, jež jsi rozbil. Buď tedy ráno připraven a vystup ráno na horu Sinaj a postav se tam přede mne na vrcholu hory. Nikdo nevystoupí s tebou, ať také nikdo není viděn na celé hoře; ani stáda brávy a skotu se nebudou pást před tou horou. I vytesal dvě kamenné desky podobné prvním; Mojžíš pak vstal časně ráno a vystoupil na horu Sinaj, jak mu Hospodin přikázal, a vzal do ruky dvě kamenné desky. Hospodin sestoupil v oblaku, stál tam s ním a vyhlásil jméno Hospodinovo. Hospodin prošel před ním a zvolal: Hospodin, Hospodin Bůh, milosrdný a milostivý, shovívavý a hojný v dobrotě a pravdě, zachovávající milosrdenství tisícům, odpouštějící nepravost, přestoupení i hříchy, avšak viníka nikterak

nenechávající bez trestu; navštěvující nepravost otců na synech i na synech synů do třetího a čtvrtého pokolení. Mojžíš rychle sklonil hlavu k zemi a poklonil se. A řekl: Jestliže jsem nyní našel milost v tvých očích, Panovníku, nechť, prosím, Panovník jde uprostřed nás; neboť je to lid tvrdošíjný; odpusť naši nepravost i náš hřích a přijmi nás za své dědictví. I řekl: Hle, činím smlouvu: před veškerým tvým lidem učiním divy, jaké nebyly učiněny na celé zemi ani v žádném národě; a všechen lid, uprostřed něhož jsi, uvidí dílo Hospodinovo; neboť to, co s tebou učiním, bude strašné. Exodus 33:12–34:10.

Mojžíš představuje Boží lid na konci světa. Jsou to ti, kteří se v „posledních dnech“ vyšetřujícího soudu ptají Boha, aby jim ukázal svou „cestu, abych“ mohli Boha „poznat“, a v odpověď dostávají od Boha odpověď, která zahrnuje zaslíbení, že jeho „přítomnost půjde s“ nimi a že těmto lidem Bůh dá „odpočinutí“.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohled'te, ptejte se na dávné stezky, kde je dobrá cesta, a chod'te po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nepůjdeme po ní. Také jsem nad vámi ustanovil strážné, kteří říkali: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremjáš 6,16.17.

Jeremiáš rozpoznává skupinu těch, kdo odmítají „vidět“ a „naslouchat“, a proto nepřijímají „odpočinutí“ zaslíbené těm, kdo hledají „dobrou cestu“ a „chodí po ní“. Toto odpočinutí označuje Izajáš jako „občerstvení“.

Koho bude vyučovat poznání? a koho přivede k porozumění učení? Ty, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť pravidlo musí býti k pravidlu, pravidlo k pravidlu; řádek k řádku, řádek k řádku; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a jiným jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jímž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dát odpočinout unavenému; a toto je občerstvení. Ale nechtěli slyšet. Proto jim slovo Hospodinovo bylo: pravidlo k pravidlu, pravidlo k pravidlu; řádek k řádku, řádek k řádku; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, a byli zlomeni, a chyceni do léčky, a zajati. Izaiáš 28,9–13.

„Odpočinutí“ a „občerstvení“ představují pozdní déšť, který je vyléván během zvěstování posledního vystražného poselství.

„Bylo mi ukázáno období, kdy se poselství třetího anděla chýlilo ke svému závěru. Moc Boží spočívala na Jeho lidu; vykonali své dílo a byli připraveni na hodinu zkoušky, která byla před nimi. Přijali pozdní déšť neboli občerstvení od tváře Páně a živé svědectví bylo oživeno. Poslední velké varování zaznělo všude a podnítilo a rozhněvalo obyvatele země, kteří nechtěli toto poselství přijmout.“ Early Writings, 279.

Zaslíbení „odpočinutí“ neboli „občerstvení“, jímž je „pozdní déšť“, zahrnuje zaslíbení dané Mojžíšovi v jeskyni, že Boží „přítomnost“ půjde s Jeho lidem.

„Dílo bude podobné tomu za dne Letnic. Jako byl dán ‚raný déšť‘ při vylití Ducha svatého na počátku evangelia, aby způsobil vzklíčení drahocenného semene, tak bude při jeho závěru dán ‚pozdní déšť‘, aby úroda dozrála. ‚A tak poznávejme, snažme se poznati Hospodina; jako jítrenka jest jistý východ jeho, a přijde k nám jako déšť, jako déšť raný i pozdní na zemi.‘ (Ozeáš 6:3.) ‚Radujte se tedy, synové Siónští, a veselíte se v Hospodinu, Bohu svém; nebo

vám dal déšť příhodný, a sešle vám déšť, déšť raný i pozdní, v prvním měsíci.‘ (Joel 2:23.) ‚A bude v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji z Ducha svého na všeliké tělo.‘ ‚A staněť se, že každý, kdožkoli vzyval by jméno Páně, spasen bude.‘ (Skutky 2:17, 21.) Velké dílo evangelia nemá skončit s menším zjevením Boží moci, než jaké provázelo jeho počátek. Proroctví, která se naplnila při vylití raného deště na počátku evangelia, se mají znovu naplnit při pozdním dešti na jeho závěru. Zde jsou ‚časy občerstvení‘, k nimž apoštol Petr vzhlížel, když řekl: ‚Protož činite pokání a obraťte se, aby byli shlazeni hříchové vaši [v předadventním soudu], když by přišli časové občerstvení od tváře Páně, a poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Jezukrista.‘ (Skutky 3:19–20.)“

„Služebníci Boží, s tvářemi rozzářenými a zářícími svatým posvěcením, budou spěchat z místa na místo, aby hlásali poselství z nebe. Tisíce hlasů, po celé zemi, bude dáno varování. Budou činěny zázraky, nemocní budou uzdravováni a znamení a divy budou provázet věřící. Také satan působí skrze lživé zázraky a dokonce před zraky lidí svolává oheň z nebe. (Zjevení 13,13.) Tak budou obyvatelé země přivedeni k tomu, aby zaujali své stanovisko.“ Velký spor věků, 611, 612.

Vylití Ducha svatého v posledních dnech bylo předobrazeno vylitím Ducha svatého na počátku hlásání evangelia. „Slovo Hospodinovo k nim“, kteří nechtějí slyšet, co Duch praví církvím, bylo prorockým principem připojení jedné prorocké dějinné linie k jiné prorocké dějinné linii, aby byl znázorněn konec světa. Není to nic menšího než zásada, že konec nějaké věci je znázorněn jejím počátkem. Toto prorocké pravidlo je pošetilým laodicejským lidem adventistů sedmého dne odmítáno. Je-li přijato, může Bůh „vyučovat poznání“, o němž Daniel uvádí, že se rozmnoží v čase konce, a o tomtéž poznání Ozeáš říká, že je Boží lid ničen pro jeho odmítání. Skupina v Izajáši a Jeremjášovi, která odmítá slyšet nebo vidět, odmítá „občerstvení“, jež je „odpočinutím“, které Bůh zaslubuje dát svému lidu „posledních dnů“, aby mohl bezpečně projít krizí na konci dnů.

„jméno Hospodinovo“ (charakter), které Bůh vyhlásil Mojžíšovi, bylo, že „Hospodin Bůh“ je „milosrdný a milostivý, shovívavý, hojný v dobrodějnosti a pravdě“. Jeho charakterem je milosrdenství a pravda. Pravda, která představuje Jeho charakter, je vždy spojena s Jeho milosrdenstvím, neboť žádný člověk neporozumí Jeho pravdě, ledaže Bůh vůči němu nejprve projeví své milosrdenství, neboť všichni zhřešili a postrádají slávu (charakter) Boží. Pravda, že Ježíš Kristus je Alfa i Omega, je rozpoznávána a zachovávána těmi, jimž Bůh odpustil jejich nepravosti a hříchy. K tomuto odpuštění dochází v závěrečných výjevech vyšetřujícího soudu. Ty, vůči nimž projevuje své milosrdenství, a tak odpouští jejich hříchy, bere za své dědictví a vstupuje s nimi do smlouvy.

„V posledních dnech dějin této země má být Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává přikázání, obnovena.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Všichni proroci, včetně Mojžíše, označují poslední dny vyšetřovacího soudu, kdy Bůh obnovuje svou smlouvu s těmi, kteří jsou označeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc. A když je tato smlouva ustanovena, Bůh „učiní divy, jaké nebyly učiněny na celé zemi ani v žádném národě; a všecken lid, uprostřed něhož jsi, uvidí dílo Hospodinovo, neboť to, co učiním s tebou, je hrozná věc.“

Mojžíšova zkušenost v jeskyni na hoře Choréb, známé také jako hora Sinaj, byla zasazena do kontextu Mojžíšova zápasu s Božím lidem. Jeho zápas spočíval v tom, aby vykonal úkol, který mu Bůh svěřil. Mojžíš zápasil ohledně Božího poselství pro svět. Těsně předtím, než Hospodin zjevil Mojžíšovi svou slávu, vidíme, jak Mojžíš proti Hospodinu používá logiku a naznačuje, že kdyby Hospodin zahubil vzbouřence, kteří právě tančili kolem Áronova zlatého telete, zničení vzbouřenců by zničilo poselství, které dosvědčovalo Boží moc.

I Hospodin řekl Mojžíšovi: Viděl jsem tento lid, a hle, je to lid tvrdošíjný. Nuže tedy, nech mne, ať proti nim vzplane můj hněv a ať je zahladím; a z tebe učiním veliký národ. Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, a řekl: Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl z egyptské země velikou mocí a silnou rukou? Proč by měli Egypťané mluvit a říkat: Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je pobil na horách a zahladil z povrchu země? Odvrát se od svého planoucího hněvu a lituj toho zla proti svému lidu. Rozpomeň se na Abrahama, Izáka a Izraele, své služebníky, jimž jsi přísáhl při sobě samém a řekl jsi jim: Rozmnožím vaše potomstvo jako hvězdy nebeské a celou tuto zemi, o níž jsem mluvil, dám vašemu potomstvu a budou ji dědičně držet navěky. I litoval Hospodin zla, které zamýšlel učinit svému lidu.

Exodus 32,9–14.

Mojžíšova zkušenost v jeskyni zahrnuje poselství, které byl Mojžíš ustanoven předložit světu. Svědectví o tom, jak Hospodin procházel kolem Mojžíše a vyhlašoval svůj charakter, je zasazeno do kontextu vnitřního poselství o Božím vzpurném (laodicejském) lidu a kontext Eliášovy zkušenosti v jeskyni byl zasazen do jeho zápasu s Jezábel, neboli s trojnásobným svazkem Spojených států, papežství a Organizace spojených národů. Jedno představuje vnitřní poselství pro církev, druhé vnější poselství pro svět, avšak dva svědkové, Mojžíš a Eliáš, jsou v téže jeskyni na Chorébu a oba jsou představeni v jeskyni na konci světa.

Achab oznámil Jezábel všechno, co Eliáš učinil, i to, jak všechny proroky pobil mečem. Tu Jezábel poslala k Eliášovi posla se slovy: Toto ať mi učiní bohové a ještě přidají, jestliže zítra v tuto dobu neučiním tvůj život podobný životu jednoho z nich. Když to uviděl, vstal a odešel, aby si zachránil život; přišel do Beer-šeby, která patří Judsku, a zanechal tam svého služebníka. Sám pak šel den cesty do pouště, přišel a usedl pod jalovec; a přál si zemřít. Řekl: Už je dost, Hospodine, vezmi nyní můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové. Potom si lehl a usnul pod jalovcem. A hle, dotkl se ho anděl a řekl mu: Vstaň a jez. Když se podíval, hle, u jeho hlavy byl na žhavém kamení upečený chléb a džbán vody. Pojedl tedy a napil se a znovu ulehl. Hospodinův anděl přišel podruhé, dotkl se ho a řekl: Vstaň a jez, neboť cesta je pro tebe příliš dlouhá. Vstal tedy, najedl se a napil a v síle toho pokrmu šel čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Chorébu, hoře Boží. Tam přišel k jedné jeskyni a přenocoval v ní; a hle, stalo se k němu slovo Hospodinovo, které pravilo: Co tu děláš, Eliáši? Odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, neboť synové Izraele opustili tvou smlouvu, zbořili tvé oltáře a tvé proroky pobili mečem; a zůstal jsem jen já sám, a hledají mi o život, aby mi jej vzali. On řekl: Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem. A hle, Hospodin šel kolem; a veliký a silný vítr, rozervávající hory a tříštící skály před Hospodinem, avšak Hospodin nebyl ve větru. Po větru zemětřesení, avšak Hospodin nebyl v zemětřesení. Po zemětřesení oheň, avšak Hospodin nebyl v ohni. A po ohni tichý, jemný hlas. Jakmile to Eliáš uslyšel, zahalil si tvář svým pláštěm,

vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně. A hle, ozval se k němu hlas a řekl: Co tu děláš, Eliáš? Odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože synové Izraele opustili tvou smlouvu, zbořili tvé oltáře a tvé proroky pobili mečem; a zůstal jsem jen já sám, a hledají mi o život, aby mi jej vzali. Hospodin mu řekl: Jdi, vrať se svou cestou do damášské pouště; a až tam přijdeš, pomažeš Chazaela za krále nad Aramem. Jehúa, syna Nimšího, pomažeš za krále nad Izraelem; a Elišu, syna Šáfatova z Ábel-mechóly, pomažeš za proroka místo sebe. I stane se, že koho unikne meči Chazaelovu, toho usmrtí Jehú; a kdo unikne meči Jehúovu, toho usmrtí Eliša. Já si však v Izraeli ponechám sedm tisíc, všechna kolena, která se nesklonila před Bálem, a každá ústa, která ho nepolíbila. 1 Královská 19:1–18.

Eliášova zkušenost v jeskyni představuje prorokovo sklíčení nad poselstvím a nad jím vnímaným účinkem jeho poselství a díla. Mojžíš hájil Bohem vyslovené poselství, zatímco Eliáš se poselství vzdal. Je to totéž poselství, s tím rozdílem, že jedno je vnitřní vzhledem k církvi a druhé vnější vůči církvi. Prorocky však obě společně znázorňují dvojí poselství Zjevení osmnácté kapitoly. Co potřebuji zdůraznit o všech pravdách spojených s jeskyní, je to, že v „posledních dnech“ se sklíčení, které je v obou případech vyjádřeno, týká poselství a jeho účinku.

Mojžíš a Eliáš oba představují ty, kdo „slyší“ a „vidí“ „hlas“, jímž je „slovo Hospodinovo“. Toto „slovo“ představuje Jeho charakter milosrdenství a pravdy. Také žalmista prosí, aby mu bylo ukázáno Boží milosrdenství, které je Jeho charakterem. Aby žalmista mohl spatřit Jeho „milosrdenství“, slibuje, že bude „slyšet“, co Duch praví církvím.

Vedoucímu zpěvu. Žalm synů Kórachových. Hospodine, projevil jsi své zemi přízeň, navrátil jsi [odvrátil] zajetí Jákobovo. Odpustil jsi nepravost svého lidu, přikryl jsi všechn jejich hříchy. Selah. Odložil jsi všechn svůj hněv, odvrátil ses od planutí svého rozhorlení. Obrat' nás, Bože naší spásy, a způsob, ať vůči nám ustane tvůj hněv. Což se na nás budeš hněvat navěky? Potáhneš svůj hněv přes všechna pokolení? Což nás znovu neoživiš, aby se tvůj lid v tobě radoval? Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství a uděl nám svou spásu. Budu slyšet, co promluví Bůh Hospodin; neboť promluví pokoj ke svému lidu a ke svým svatým; ale ať se znovu neobracejí k poštilosti. Jistě je jeho spása blízko těm, kdo se ho bojí, aby sláva přebývala v naší zemi. Milosrdenství a pravda se setkaly, spravedlnost a pokoj se políbily. Pravda vyraší ze země a spravedlnost shlédne z nebe. Ano, Hospodin dá to, co je dobré, a naše země vydá svou úrodu. Spravedlnost půjde před ním a postaví nás na cestu jeho kroků. Žalm 85,1–13.

Povšimněte si, že „milosrdenství a pravda“ (a „pravda“ je hebrejské slovo ‘emet’, o němž jsme hovořili), které plodí spravedlnost a pokoj, se „políbily“. Jsou spojeny. Žalmista zasazuje svou píseň do posledních dnů vyšetřujícího soudu, kdy Bůh „odpustil nepravost“ svého „lidu“. Prosba zní, aby Hospodin svůj lid „obživil“.

„Musí nastat probuzení a reformace pod působením Ducha svatého. Probuzení a reformace jsou dvě rozdílné věci. Probuzení znamená obnovu duchovního života, oživení schopností mysli i srdce, vzkříšení z duchovní smrti. Reformace znamená přeuspořádání, změnu názorů a teorií, zvyků a způsobů jednání. Reformace nepřinese dobré ovoce spravedlnosti, nebude-li spojena s probuzením Ducha. Probuzení a reformace mají vykonat své určené dílo, a při

konání tohoto díla se musí spojit.“ Selected Messages, kniha 1, 128.

„Oživení“, o něž žalmista prosí, vyjadřuje prosbu někoho, kdo ví, že je mrtev. Oživení, o něž žalmista prosí, je pro laodicejského velmi obtížnou prosbou, neboť laodicejský si není vědom, že je duchovně mrtev; avšak kdyby tomu tak nebylo, nepotřeboval by být oživen. Oživení se uskutečňuje tím, že souhlasíme „slyšet, co bude mluvit Bůh Hospodin“, a žádné jiné dílo by nemělo předcházet našemu zajištění onoho oživení, které přichází, když v nás přebývá Duch svatý.

„Probuzení pravé zbožnosti mezi námi je ze všech našich potřeb tím největším a nejnaléhavějším. Usilovat o ně by mělo být naším prvním úkolem.“ Selected Messages, kniha 1, 121.

O knize Zjevení sestra Whiteová uvádí následující.

„Až my jako lid porozumíme tomu, co pro nás tato kniha znamená, bude mezi námi patrné velké probuzení.“ Testimonies to Ministers, 113.

Slovo „oživení“ je definováno jako navrácení k životu. Ti, kteří byli vyvoleni, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, musí nejprve rozpoznat, že jsou mrtví a že potřebují oživení. Skutečnost, že sto čtyřicet čtyři tisíce jsou mrtví, je významnou součástí poselství, které je odpečetováno těsně před uzavřením doby milosti. O této pravdě máme ještě mnohem více co říci. To, co je oživuje, je „milosrdenství“, které jim Bůh prokazuje, když je „oživuje“ a dává jim svou spravedlnost. To, co je oživuje, je pravda, že Ježíš je Alfa i Omega, a toto porozumění v nich působí „pokoj“, který převyšuje veškeré porozumění. Zaslíbení zní, že „pravda“ „vyraší ze země“. Poselství znázorněné jako „pravda“, které je Alfa i Omega, pochází ze Spojených států, neboť vyráží „ze země“. Poselství na počátku přišlo ze Spojených států a poselství na konci vyráží ze stejného místa.

S ohledem na to, že Boží jeskyňáři jsou symbolem, budeme uvažovat o dalších prorocích, kteří byli v symbolické jeskyni. Ježíš označil Jana Křtitele za Eliáše a Jan byl ve vězení, když potřeboval vědět, zda je Ježíš tím Mesiášem, který má přijít. Potřeboval poznat pravou povahu Ježíšova charakteru. Potřeboval vědět, zda poselství, které hlásal, a poselství, které Ježíš dále hlásal, bylo pravým poselstvím. Poslal své učedníky, aby položili Ježíši tuto otázku, a Ježíš jejich otázku pominul a přikročil k tomu, aby jim zjevil svou slávu.

Tak tedy den plynul a učedníci Janovi vše viděli a slyšeli. Konečně je Ježíš povolal k sobě a přikázal jim, aby šli a oznámili Janovi, čeho byli svědky, a dodal: „Blahoslavený je ten, kdo ve mně nenajde nic, co by mu bylo kamenem úrazu.“ Lukáš 7,23, R. V. Důkaz jeho božství byl patrný v tom, jak odpovídalo potřebám trpícího lidstva. Jeho sláva se zjevila v jeho sklánění se k našemu nízkému stavu.

„Učedníci nesli poselství, a to postačovalo. Jan si připomněl proroctví týkající se Mesiáše: ‚Hospodin Mne pomazal, abych zvěstoval pokorným radostnou zvěst; poslal Mne, abych ovázel ty, kdo jsou zlomeného srdce, abych vyhlásil zajatým svobodu a spoutaným otevření žaláře; abych vyhlásil milostivé léto Hospodinovo.‘ Izajáš 61,1.2. Kristovy skutky nejen dosvědčovaly, že je Mesiášem, nýbrž také ukazovaly, jakým způsobem má být založeno Jeho království. Janovi byla zjevena táž pravda, která přišla k Eliášovi na poušti, když ‚veliký a

silný vítr rozervával hory a tříštil skály před Hospodinem; ale Hospodin nebyl ve větru. Po větru zemětřesení; ale Hospodin nebyl v zemětřesení. A po zemětřesení oheň; ale Hospodin nebyl v ohni.‘ A po ohni promluvil Bůh k proroku ,tichým a jemným hlasem‘. 1 Královská 19,11.12. Tak měl Ježíš konat své dílo, ne řinčením zbraní a převrácením trůnů a království, nýbrž promlouváním k lidským srdcím životem milosrdenství a sebeobětování.“ Touha věků, 217.

Boží moc je sdělována skrze Jeho Slovo. Je předávána „do srdcí lidí“. To bylo ponaučení „tichého jemného hlasu“. Eliášovo poselství je však vnějším poselstvím, které označuje síly stojící mimo Boží lid. Kristus Eliášovi v „posledních dnech“ sděloval, že Jeho slovo je místem, kde se nachází moc, avšak „třesk zbraní a převrácení trůnů a království“, znázorněné ničivým větrem, zemětřesením a ohněm, představují tři vnější síly zobrazené v knize Zjevení, s nimiž bude Boží lid konfrontován. Ničivý „vítr“ je v biblickém proroctví symbolem islámu. „Zemětřesení“ je vzpourou a anarchií Francouzské revoluce. „Oheň“ je zkázou přivedenou na Sodomu a Gomoru. Eliáš uprchl před papežskou mocí, aby se dostal do jeskyně, a tak mu Pán zjevil, že navzdory všem zlým silám, které tvoří krizi na konci světa, je tichý jemný hlas tím místem, kde je možno nalézt Boží moc.

Mojžíš, Eliáš i Jan Křtitel všichni dosvědčují, že byli svědky Božího charakteru z jeskyně. „Jeskyně“ je jediným znamením, které bude dáno zlému a cizoložnému pokolení. Ježíš mluvil o „cizoložném a zlém pokolení“, jímž je pokolení „posledních dnů“ vyšetřujícího soudu. Znamením pro toto pokolení byl prorok Jonáš, který strávil tři dny v jeskyni — v břiše velryby.

Když se zástupy hustě shromažďovaly, začal říkat: Toto pokolení je zlé; žádá znamení, ale nebude mu dáno jiné znamení než znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš znamením pro Ninivské, tak bude i Syn člověka pro toto pokolení. Lukáš 11,29–30.

Jonáš byl v břiše velryby tři dny a tři noci, stejně jako byl Ježíš tři dny v hrobě. Jonáš byl znamením a Ježíš je jím rovněž. Představují znamení vzkříšení, které ovšem následuje po smrti.

Tehdy někteří ze zákoníků a z farizeů odpověděli a řekli: Mistře, chceme od tebe vidět znamení. On jim však odpověděl a řekl: Pokolení zlé a cizoložné hledá znamení; ale nebude mu dáno žádné znamení, leč znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Mužové ninivští povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, neboť činili pokání na Jonášovo kázání; a hle, zde je víc než Jonáš. Matouš 12,38–41.

Jestliže rozumíme zásadě opakování dějin ve spojení se skutečností, že všechny posvátné dějiny ukazují k závěru světa, pak Jonáš a Kristova smrt, pohřeb a vzkříšení jsou nyní pro Boží lid „znamením“ a zároveň i poselstvím. Když byl Jonáš vydán z břicha velryby, hlásal poselství, právě tak jako bylo poselství Kristova vzkříšení ihned hlášáno, když anděl odvalil kámen od jeskyně, v níž se Kristus nacházel. Ti, kdo jsou představeni Mojžíšem, Eliášem, Jonášem a Kristem, symbolizují nejen Boží lid „posledních dnů“, ale také poselství, které každý z nich přinesl.

Znamení Jonášovo zahrnuje zkušenost jeskyně, v níž se zjevuje milosrdný charakter Kristův. Totéž milosrdenství, které Ježíš prokázal Eliášovi, bylo prokázáno i Jonášovi, když prchal před svou odpovědností hlásat poselství. O Jonášovi by bylo možno říci mnohem více, avšak nyní je třeba

věnovat pozornost jiným bodům.

Jeskyne mimo jiné představuje smrt a vzkříšení. Boží lid smlouvy v posledních dnech byl na základě mnohých svědectví ztotožněn jako ten, který byl mrtev a poté vzkříšen. Křesťan se ovšem musí znovu narodit, aby spatřil království Boží, a to představuje smrt starého tělesného člověka, avšak v prorockém smyslu to znamená více. Hovoří to o poselství, jehož postup byl náhle zastaven. Eliáš přestal hlásat poselství, Jonáš uprchl před hlásáním poselství. Jan byl uvržen do vězení a popraven. Ježíš byl ukřižován.

Znamení Jonášovo tedy nespočívá pouze ve smrti a vzkříšení; týká se smrti a vzkříšení poselství, a všechna poselství předobrazena v Božím slově představují závěrečné výstražné poselství, které dal Otec Ježíši, ten je pak dal Gabrielovi, ten je pak dal proroku, který je poté zapsal a poslal církvím. Bůh byl ochoten ukončit poselství a začít znovu při Mojžíšově zkušenosti v jeskyni. Eliáš ukončil své dílo posla a uprchl do jeskyně. Jonáš uprchl do Taršíše. Jan Křtitel byl zavražděn, stejně jako Ježíš. Všechna tato svědectví mají být přivedena ke knize Zjevení a navzájem uvedena do souladu. Daniel a Zjevení jsou dvě knihy, avšak „svědectví Ježíšovo“ ukazuje, že jsou také jednou knihou. Mají tytéž charakteristiky jako Bible. Dvě knihy, které tvoří jednu knihu, a dva autoři, kteří představují dva svědky.

Daniel, zajatec Babylóna a následně Médo-Persie, symbolicky zemřel, když byl vhozen do lví jámy. Jonáš symbolicky zemřel, když byl pozřen velrybou. Jan Zjevitel symbolicky zemřel, když byl vhozen do vroucího oleje. William Miller zemřel, avšak má zaslíbení, že u jeho hrobu čekají andělé na vzkříšení spravedlivých. Služba Future for America symbolicky zemřela 18. července 2020.

Poselství posledního varování je zasazeno do kontextu uzdravení smrtelné rány papežské moci. Uzdravení této rány je zvláštním námětem třinácté a sedmnácté kapitoly Zjevení. Když bude smrtelná rána uzdravena, vzkříšené papežství se stane osmým královstvím, představeným v sedmnácté kapitole Zjevení. Je označeno jako osmé, totiž z těch sedmi. Číslo osm je symbolem vzkříšení, neboť obřízka jako pečeť smluvního vztahu měla být vykonána osmého dne po narození chlapce. Tento obřad byl v křesťanském údobí nahrazen křtem a křest představuje smrt, pohřeb a vzkříšení Krista. Kristus byl vzkříšen v den po sedmém dni. Proto byl prorocky vzkříšen osmého dne. Po tisíci letech odpočinku je země obnovená a nová vzkříšena v osmém tisíciletí.